

lideforsikringen, og da man endvidere maa finde det rimeligt, at der gennem Anvendelsen af Invalidereberegningensreglerne skabes større Mulighed end hidtil for at gifte Kvinder, der paa Grund af en kronisk Lidelse er ude af Stand til at udføre normalt Arbejde i Huset, kan faa en Hjælp til Dækning af de Merudgifter til Hushjælp m. v., der oftest vil være en Følge af deres Invaliditet, har Socialministeriet fundet det rigtigst at stille Forslag til Ændringer i §§ 247 og 248, saaledes at Trangsbetingelsen, for saa vidt angaar Hjælpen til Underhold, udgaar og saaledes, at den Hjælp, der herefter vil kunne ydes til Underhold i Henhold til de paagældende Paragraffer, i Omfang kommer til at svare til det Beløb, paagældende vilde have kunnet oppebære i Henhold til Folkeforsikringsloven. Det skal herved fremhæves, at man, naar Trangsbetingelsen fjernes, har ment det rimeligt i Forsorgslovens § 248 at begrænse Kredsen af de adgangsberechtigede til saadanne, hvis Indtægt eller Formue ikke ligger over de for nydende Medlemsskab i en anerkendt Sygekasse fastsatte Grænser.

Hvad angaar Lovforslagets økonomiske Virkninger skal det bemærkes, at en nøjagtig Opgørelse af den forventelige Merudgift maatte forudsætte detaillerede statistiske Oplysninger, og at man derfor ikke er i Stand til at foretage en egentlig Beregning, men kun kan anføre visse skønsmæssige Beløb.

De Personer, der efter Lovforslaget vil blive understøttelsesberettigede, vil være kronisk syge under Sygekassegrænsen, der paa Grund af Indtægt ved eget Arbejde er kommet over de sædvanlige Trangsgrenser, samt Hustruer, hvis Ikke-Trang skyldes, at de er forsørgede Bipersoner. Med Udgangspunkt i den københavnske Statistik over Invalidereberegningens Indtægtsfordeling og Antallet af kvindelige Invalidereberegnydere, hvis Ægtefælle ikke nyder Invalidereberegning eller Aldersrente, har man skønsvist anslaaet den procentvise Tilgang efter Lovforslaget til at udgøre 15 pCt. Antallet af kronisk syge, der modtog Hjælp 1936—37, er for hele Landet beregnet til ca. 3 475, saaledes at Lovforslaget skulde bevirke en Tilgang af ca. 500 Personer. Idet Flerparten af disse Personer maa antages at oppebære Indkomst, som bevirker, at den dem ydede Hjælp vil blive mindre end Invalidereberegningens Maksimumbeløb, har man med Udgangspunkt i de københavnske Invalidereberegnyderes Indkomstfordeling skønsvist anslaaet den forventede Merudgift for de tilkommende kronisk syge til ca.

200 000 Kr. incl. personlige Tillæg og Børnetillæg.

For de kronisk syge, som allerede oppebærer Hjælp, vil Lovforslaget antagelig betyde en noget forhøjet Hjælp i Landdistrikterne og Købstæderne, medens der næppe kan ventes nogen Stigning for Københavns Vedkommende, idet de Personer, der hidtil er fundet berettiget til denne Hjælp, i det store og hele har faaet den udbetalt efter Invalidereberegningstaksten. Man har skønsmæssigt anslaaet denne Forhøjelse til 5—6 pCt. for Købstæderne og 10—12 pCt. for Landdistrikterne. Merudgiften skulde herefter andrage ca. 120 000 Kr.

Den samlede Merudgift efter Lovforslaget skulde herefter blive ca. 320 000 Kr., hvoraf Opholdskommunen skal udrede ca. 96 000 Kr., den fælles-kommunale Udligningsfond ca. 96 000 Kr., og ca. 128 000 Kr. vil være Genstand for mellemkommunal Refusion.

Bemærkninger til de enkelte Paragraffer:

Til § 1.

Som fremhævet i de indledende Bemærkninger har Hensigten med den foreslaede Ændring i Forsorgslovens § 247, Stk. 1, kun været den at stille Personer uden for Forsikringen paa samme Maade som Personer inden for Forsikringen i Henseende til at opnaa en til Invalidereberegningens svarende Understøttelse fra det offentlige, og man har derfor kun ophævet Trangsbestemmelsen for saa vidt angaar Hjælpen til Underhold, medens man har ment, at den Hjælp, der efter Bestemmelsen vil kunne ydes til Kur og Pleje, fortsat bør være trangsbestemt.

Et Barn over 14 Aar, der er selvstændigt Medlem af en anerkendt Sygekasse, har efter Bestemmelsen i § 247, Stk. 2, samme Adgang til den omhandlede Hjælp som voksne, blot at det er en Forudsætning for at yde Hjælpen, at Forsørgeren vil blive trængende til Understøttelse, saafremt han selv skal afholde de omhandlede Udgifter til Barnet. Da Hjælpen til Underhold til voksne efter Forslagets § 1 fremtidig ikke vil være trangsbestemt, har man i Konsekvens heraf ment at burde foreslaa, at Hjælpen efter § 247, Stk. 2, ogsaa paa dette Punkt sidestilles med Hjælpen efter Stk. 1 og paa Grund af Forsørgerens Forhold kun er udelukket, naar dennes Formue eller Indtægt ligger over Sygekassegrænserne.